

בס"ד. משיחת יום ב', ג' דחול המועד סוכות ה'תשמ"א
– להתלמידים ולהתלמידות שיחיו, בבית הכנסת, אחרי תפילת מנחה –
הנחה פרטית בלתי מוגה

צבאות השם

ההצעה היא, ש"יחידות הצבא" של הילדים ייקראו בשם "צבאות השם" - שם זהה בכל הארצות, שיאחד את כולם, ושיתנהגו כפי שצבא צריך להתנהג.

כיצד נדע איך צריך "צבאות השם" להתנהג?

על כך משיבים, שמכיון שאנו רואים כיצד קבע הקב"ה את הנהגתו של צבא כאן, בקרב בני-אדם - הרי הסיבה לכך היא משום שכך צריך להתנהג גם צבאו של הקב"ה.

כל צבא מבוסס, לכל-לראש, על כך שכל איש-צבא - כל חייל - יודע שזהו דבר רציני;

אמנם זהו דבר בריא, דבר המביא לאושר ולשמחה, אבל הגישה לנושא היא מתוך רצינות - החייל אינו שוכח שהוא משתייך לצבא השם.

על מה מבוסס צבא? על כך שכאשר מגיעה פקודה שיש צורך לבצע פעולה פלונית - אין שואלים שאלות ואין מחפשים טעמים, אלא - בין אם מבינים את הדבר ובין אם אין מבינים - לכל-לראש ממלאים את הפקודה.

וכך כל ילד יהודי: כשהוא שומע שכך נאמר בתורה, שיש לקיים מצוה פלונית

- כמו, למשל, שכשעליו לאכול דבר-מה, נאמר בתורה שתחילה עליו לדעת שהמאכל כשר - הרי אם המצב אינו כך,

אזי, אפילו אם המאכל טעים, ונראה שהוא טוב לבריאות הגוף - אין הוא שואל שאלות ואינו מחפש טעמים, מאחר שקיבל את הפקודה ממנהיג הצבא, שהוא הקב"ה, שמותר לאכול אך ורק מאכלים כשרים, ולפני אכילתם יש צורך לברך, עם כל הפרטים שבהם נקבעה הברכה - לכל מאכל ברכה נפרדת משלו, וכן לגבי משקה.

זהו הסדר בקרב יהודים - שהרי כל ישראל הם צבאו של הקב"ה - שצריך להיות "נעשה" קודם ל"נשמע".

דבר נוסף:

כאשר מדובר בצבא, אין אדם יכול לומר שמכיון שהוא בעל-הבית של עצמו, יכול הוא להתנהג כפי הנראה בעיניו, ואפילו אם מגיע על כך עונש, מסכים הוא לקבל את העונש ולהתנהג כפי הנראה בעיניו - וכמו בדוגמא שנזכרה לעיל: לומר שלא אכפת לו שיענש על אכילת מאכל שאינו כשר, רחמנא ליצלן, כיון שהמאכל טעים, ולכן אפילו אם יענש לאחר-מכן לא אכפת לו הדבר -

כאשר נמצאים בצבא טענה זו אינה שייכת, כי ייתכן שבכך הוא מעניש את הצבא כולו: על-ידי הנהגתו בניגוד להנהגה הראויה של צבא - מעמיד הוא בסכנה את הצבא כולו, את החזית כולה, ובמקרה זה מביא העונש סכנה - רחמנא ליצלן - על כל עם ישראל.

חג הפסח

והידיעה אם מעשה מסויים אינו נוגע אלא לאדם זה עצמו, או שהדבר נוגע ליהודים נוספים, או לכל עם ישראל - יכול לדעת זאת רק "המפקד הראשי", היודע את תוכנית המלחמה כולה, היודע כיצד בנויה החזית, והיודע איזה דבר חשוב יותר ואיזה חשוב פחות;

אבל ידיעה זו אינה בידו של איש-צבא, חייל פשוט, אפילו קצין ואפילו גנרל. לדעת זאת באמת - יכול רק מי שעומד בהתחלה ממש, בראש המערכת ממש, שהוא מלך מלכי המלכים הקב"ה. כאן מיתוסף דבר שלישי:

אפילו במקרה שנראה לחייל, שביכלתו לפעול לטובת הצבא על-ידי אי-ציות לפקודה מסויימת, ועשיית דבר אחר שבעיניו נראה שהוא טוב עבור הצבא כולו -

גם אז אומרים לו, שמי שיכול לדעת זאת הוא רק מי שעומד בראש, המנהיג את הצבא כולו ואת המלחמה כולה.

ענינו של חייל הוא - כאמור - קבלת-עול, לקיים "עובדו כראוי", כיון שהקב"ה עומד לידו. והוא עושה זאת גם מתוך שמחה,

על כך שניתנה לו הזכות הגדולה להילחם עבור הקב"ה, את מלחמתו של הקב"ה. הן ילד והן ילדה, החל מזמן היותם "טף", כשהם עדיין קטנים ביותר - כבר יש בידם הציווי - הצו - על כך שהתקבלו ל"צבאות השם",

ולכן ניתן להם הכח כדי שיוכלו לעמוד במלחמת היצר ולמלא את שליחותו של הקב"ה, ולעשות זאת - כאמור לעיל - מתוך שמחה.

